

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΘΟΛΟ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΟΠΙΟ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Χρειαζόμαστε νέες ηγεσίες και αλλαγή στη νοοτροπία

Την πολιτική ζωή της Αυστραλίας παρακολουθώ από το 1957, δηλαδή 64 χρόνια, επειδή πρώτη μου εργασία ήταν στην μεγάλη εφημερίδα της Νότιας Αυστραλίας "The Advertiser", μέχρι το 1968 όταν μετακόμισα στο Σίδνεϊ.

Όλα αυτά τα χρόνια έζησα συγκλονιστικά πολιτικά γεγονότα όπως π.χ. την εξαφάνιση του πρωθυπουργού Χάρολντ Χολτ ενώ κολυμπούσε, ή την απόλυση του Γκοφ Ουίτλαμ από την πρωθυπουργία.

Όμως, ποτέ το πολιτικό τοπίο δεν ήταν τόσο φτωχό, όπως σήμερα. Ανοργανωσιά με τις Πολιτείες που σήκωσαν το δικό τους μπαϊράκι να συμπεριφέρονται σαν να ανήκουν σε άλλο κόσμο, με ηγεσίες χωρίς σχέδιο, χωρίς οράματα να λειτουργούν βλέποντας και κάνοντας και τούς πολίτες να αδιαφορούν απηυδισμένοι με αυτό το χάλι. Υπήρχε τουλάχιστον μια πολιτικός της προκοπής, την φάγανε λάχανο και αυτή.

Αν πεις για την εθνική οικονομία μας, χρωστάμε και της Μιχαλούς, αλλά οι πολιτικοί μειώνουν τους φόρους σήμερα για να εξοφλήσουν αύριο το τεράστιο εθνικό χρέος τα παιδιά και εγγόνια μας.

Όλα αυτά ήταν ξεκάθαρα σε πρόσφατη δημοσκόπηση της αξιόπιστης Newspoll που δημοσιεύσαμε και δείχνει τη δημοτικότητα του πρωθυπουργού, Σκοτ Μόρρισον, κάτω από το μέτριο στο 46%, ενώ για τον Ανθονι Αλμπανίζ η δημοτικότητα είναι άγνωστος παράγων στο 35%. Να υπενθυμίσω πως και κανένα κόμμα δεν απολαμβάνει την πλειοψηφία με το Εργατικό στο 38% των ψήφων και τον Συνασπισμό στο 37%.

Πού πάμε, λοιπόν, σαν έθνος καταχρεωμένο με ένα τρις δολάρια, ελπίζοντας πως θα τα βγάλουμε πέρα πουλώντας μεταλλεύματα;

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η κυβέρνηση μας θα αγοράσει υποβρύχια που κινούνται με πυρηνική ενέργεια, χωρίς να μάς αποκαλύπτει το κόστος. Που ασφαλώς θα είναι μεγαλύτερο από τα \$90 δις που θα πληρώναμε για τα γαλλικά υποβρύχια, τα οποία ακυρώσαμε.

Η δικαιολογία για την αγορά πως γίνεται για να αντιμετωπίσουμε τον κίτρινο κίνδυνο είναι αστεία. Όχι πως η Κίνα είναι, βέβαια, υπόδειγμα αθώας περιστροφής, αλλά δεν θα τολμούσε να εισβάλει στην

Πού πάμε, λοιπόν, σαν έθνος καταχρεωμένο με ένα τρις δολάρια, ελπίζοντας πως θα τα βγάλουμε πέρα πουλώντας μεταλλεύματα;

Αυστραλία χωρίς όλος ο κόσμος να στραφεί εναντίον της. Αλλωστε, η απόσταση είναι πολύ μεγάλη για να μεταφέρει κιλάδες στρατιώτες και σίγουρα θα πρέπει να αντιμετωπίσει επίθεση από τις ΗΠΑ, που αιτία ψάχνουν για ένα θερμό επεισόδιο.

Το έχω ξαναγράψει πως ναι μεν η συμμαχία με την Αμερική είναι το πιο αποτελεσματικό αμυντικό όπλο για την χώρα μας, αλλά και η δουλική αντιμετώπιση των Αμερικανών από τους πολιτικούς μας είναι απαράδεκτη. Δεν αρμόζει σε έναν υπερήφανο λαό όποτε ο Μπους ή ο Τραμπ διατάσσουν «πνιχθείτε», οι πολιτικοί μας να ρωτούν «πόσο ψηλά;»

Ασφαλώς, πρέπει να βοηθούμε με το κατιτίς μας τις ΗΠΑ όταν μάς χρειάζονται, αλλά όχι και όταν δεν υπάρχει λόγος.

Οι πολιτικοί μας επιβιώνουν ανώδυνα, ευτυχώς στην μετριότητά τους επειδή η φύση έχει προικίσει την γη και τις θάλασσές μας με αμύθητα πλούτη.

Αλλά πώς θα επιβιώσει ο αυστραλός χαμηλόμισθος, ο άνεργος, ο ανάπυρος, ο ηλικιωμένος που χαροπαλεύει χωρίς τα προς το ζην σε απέραντους θήλακες φτώχειας;

Που περιμένει και μέχρι τρία χρόνια για μια εγχείριση σε δημόσιο νοσοκομείο; Που περιμένει τρία χρόνια για μια αύξηση μισθού; Που περιμένει 12 μήνες για αύξηση μερικών δολαρίων στη σύνταξή του; Που δεν θα μπορεί ν' αγοράσει σπιτί

όσα χρόνια και αν περιμένει;

Επειδή με ενδιαφέρει πώς ζει ο κόσμος σε άλλες χώρες, σε ένα ταξίδι μου στη Σιγκαπούρη σαν προσκεκλημένος αεροπορικής εταιρείας, ξυπνούσα ενωρίς το πρωί πριν έρθει το αυτοκίνητο για να με μεταφέρει στα αξιοθέατα και τα εμπορικά κέντρα. Προορισμός μου ήταν να επισκεφθώ τις γειτονιές πίσω από τις εντυπωσιακές βιτρίνες και είδα τη φτώχεια, τη δυστυχία ενός κόσμου που τον είχε εγκαταλείψει το πλούσιο πανίσχυρο κράτος.

Προς τα εκεί βαδίζουμε και εμείς με βήμα σημειωτόν, αλλά θα φτάσουμε αν δεν ανοίξουμε τα μάτια μας και δεν αλλάξουμε τα κόμματα και την νοοτροπία τους.

Να βρούμε ηγέτες με οράματα και με σχέδια για να μειωθεί δραστικά η φτώχεια στην χώρα μας. Η φτώχεια να είναι μόνο επιλογή του πολίτη που δεν θέλει να εργαστεί, να μορφωθεί, να παλαίψει για το μέλλον του και των παιδιών του.

Δεν θα έχει σημασία ποιο κόμμα θα κυβερνά, σημασία θα έχουν οι πολιτικές του για το συμφέρον των πολιτών του. Ο Ρόμπερτ Μέντζις ήταν Λίμπεραλ, αντικομμουνιστής και λάτρης της μοναρχίας, αλλά ο λαός ζούσε καλά γιατί ο μισθός του αυξάνονταν κάθε τρεις μήνες ανάλογα με το κόστος ζωής. Οι γυναίκες έπαιρναν επίδομα μητρότητας για κάθε παιδί, τα σπίτια ήταν ευπρόσιτα για τον κάθε Αυστραλό και μεγάλες οι ευκαιρίες για επιχειρήσεις. Οι μεγάλες περιουσίες των μεταναστών άρχισαν εκείνη την εποχή με σκληρή δουλειά, που αμειβόταν πλουσιοπάροχα.

Τί σχέση έχουν οι σημερινοί Λίμπεραλ με τον Μέντζις; Απολύτως καμμία. Κύριο μέλημα του Μέντζις ήταν η ευημερία του λαού και όχι η μείωση των φόρων που πλήρωναν οι ζάπλουτοι μεγαλοεπιχειρηματίες και είναι το κύριο μέλημα των σημερινών πολιτικών.

Δεν θυμάμαι να αυτοκτονούσαν οι κροίσοι επειδή πλήρωναν φόρο 49%, όταν οι σημερινοί κλαίνε και οδύρονται επειδή πληρώνουν φόρο 29% αν θέλουν και όποτε θέλουν.

Το πρόβλημα, βέβαια, για μια τέτοια αλλαγή στο πολιτικό τοπίο είναι το σύνδρομο της Σιγκαπούρης όπως το είδα με την πλειοψηφία να ευημερεί, ενώ δυστυχεί η μειοψηφία των συμπατριωτών τους. Είναι αυτό που θέλουμε για την χώρα μας;